

**Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Τυράνων, Δυρραχίου καί πάσης Ἀλβανίας (1992 ἐξ.)
Ἀναστάσιος (Γιαννουλάτος)**

Εἶναι Ὁμότιμος Καθηγητής τοῦ Ἐθνικοῦ καί Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν (1991 ἐξ.) καί Ἐπίτιμο Μέλος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (2005 ἐξ.). Ἐπίσης Ἐπίτιμος Διδάκτωρ Θεολογίας ἢ Φιλοσοφίας 19 Πανεπιστημίων, Πανεπιστημιακῶν Σχολῶν ἢ Τμημάτων (Ἑλλάδος, Η.Π.Α., Ρουμανίας, Κύπρου, Γεωργίας, Ἀλβανίας, Ἰταλίας).

Γεννήθηκε στόν Πειραιά, 4 Νοεμβρίου 1929. Ἀριστοῦχος πτυχιούχος καί διδάκτωρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Σπούδασε Ὀρθοδοξολογία, Ἱεραποστολική καί Ἐθνολογία στά Πανεπιστήμια Ἀμβούργου καί Μαρβούργου τῆς Γερμανίας ὡς μεταπτυχιακός ὑπότροφος τοῦ Ἰδρύματος Alexander von Humboldt. Ὅμιλεῖ ἀγγλικά, γαλλικά, γερμανικά· διαβάζει λατινικά, ἰταλικά, ἰσπανικά, ἀλβανικά.

Μελέτησε τό Ἰσλάμ, τόν Βουδδισμό, τόν Ταοϊσμό, τόν Κομφουκιανισμό καί τά Ἀφρικανικά Θρησκευάματα, σέ χώρες ὅπου ἀκμάζουν αὐτές οἱ θρησκείες.

Διετέλεσε Καθηγητής τῆς Ἱστορίας τῶν Θρησκευμάτων τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν (1972-91), Κοσμήτωρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς (1982-86) καί Ἀντεπιστέλλον Μέλος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1993-2005).

Συγγραφέας 24 βιβλίων (θρησκευολογικῶν ἐρευνῶν, ἱεραποστολικῶν δοκιμῶν κ.α.) καί πλέον τῶν 200 μελετῶν καί ἄρθρων θεολογικοῦ ἢ θρησκευολογικοῦ περιεχομένου (βλ. σελ. 283-303 παρόντος βιβλίου). Ἔργα του ἔχουν μεταφρασθεῖ σέ 17 γλώσσες.

Χειροτονήθηκε διάκονος (1960), πρεσβύτερος (1964) καί Ἐπίσκοπος Ἀνδρούσης (1972) γιά τή θέση τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (1972-1991).

Πρωτοστάτησε στή σύγχρονη ἀναζωπύρωση τῆς Ὁρθόδοξου Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς. Ὡς Τοποτηρητής τῆς Μητροπόλεως Εἰρηνοπόλεως (Κένυα, Τανζανία, Οὐγκάντα), τήν περίοδο 1981-1990, ἀνέπτυξε εὐρύτατο ἱεραποστολικό καί κοινωνικό ἔργο. Ἀναγνωρίσθηκε «Μέγας Εὐεργέτης τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας» (2009).

Ὡς Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλβανίας, κατόρθωσε, παρά τίς τεράστιες δυσκολίες, νά ἀνασυστήσῃ ἀπό τά εἰρεῖπια τή διαλυμένη ἐπί 23 ἔτη Ὁρθόδοξο Αὐτοκέφαλο Ἐκκλησία τῆς Ἀλβανίας. Συγχρόνως ἀγωνίσθηκε γιά τήν ἄμβλυνση τῶν ἀντιθέσεων στά Βαλκάνια.

Τό 2000, ὕστερα ἀπό πρόταση τριάντα τριῶν (33) Τακτικῶν Μελῶν τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν καί πολλῶν προσωπικοτήτων τῆς Ἀλβανίας, ὑπῆρξε ὑποψήφιος γιά τό Νόμπελ Εἰρήνης.

Ἐπανεπιλεγόμενος ἔχει ἐκλεγεί σέ διακεκριμένες θέσεις διεθνῶν Ὄργανισμῶν, ὅπως Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς Παγκοσμίου Ἱεραποστολῆς καί Εὐαγγελισμοῦ (1984-91)· Ἀντιπρόεδρος τῆς Συνελεύσεως τῶν Εὐρωπαϊκῶν Ἐκκλησιῶν (2003-09)· Πρόεδρος τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν (2006-2013)· Ἐπίτιμος Πρόεδρος τῆς «Παγκοσμίου Διασκέψεως τῶν Θρησκειῶν γιά τήν Εἰρήνη» (2006 ἐξ.).

Ἔχει τιμηθεῖ μέ 27 βραβεῖα καί παράσημα διαφόρων χωρῶν καί Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, μεταξύ τῶν ὁποίων τόν Μεγαλόσταυρο τοῦ Τάγματος Τιμῆς τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας (1997), τό Athenagoras Human Rights Award (Νέα Ὑόρκη 2001), τό βραβεῖο «διακεκριμένων δραστηριοτήτων γιά τήν ἐνότητα τῶν Ὁρθόδοξων Ἐθνῶν» (Μόσχα 2006), τό ἀνώτατο παράσημο τῆς Δημοκρατίας τῆς Ἀλβανίας «Γεώργιος Καστριώτης - Σκεντέρμπεη».

Ἡ συμβολή του στήν ἐπιστήμη, τή σύγχρονη χριστιανική μαρτυρία, τή διαχριστιανική προσέγγιση, τόν διαθρησκευτικό διάλογο καί τήν εἰρηνική συνύπαρξη λαῶν καί θρησκειῶν ἔχει διεθνῶς ἀναγνωρισθεῖ.